

РЕШЕНИЕ

№ 4779

гр. София, 13.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 12.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **687** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 195 б от Закона за водите /ЗВ/, § 9 от ПЗР на ЗВ и чл. 166 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс /ДОПК/.

Производството е образувано по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от инж. Д. Ч. – Изпълнителен директор срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 1 / 10.01.2022 г. на Директор на Б. дирекция „И. район“ – [населено място] /БДИБР/ към Министерство на околната среда и водите /МОСВ/, с който е установено публично държавно вземане на дружеството за такса за водовземане от повърхностен воден обект – язовир „Л.“, изграден на река Чинар дере в землището на [населено място] за периода от 01.01.2022 – 31.12.2020 г. на обща стойност в размер на 3 097, 56 лева, ведно със законната лихва за периода в размер на 283, 11 лева.

Актът е издаден на основание чл. 195б, ал. 1 и ал. 2, вр. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗВ, вр. чл. 166 от ДОПК, подадена декларация по чл. 194б от ЗВ с вх. № КД-04-1491 /01.02.2021 г., вр. чл. 1, ал. 1, т. 1, б. „а“, чл. 3, ал. 1, чл. 7, ал. 1, чл. 11, ал. 1, вр. чл. 12, ал. 1, т. 3 и ал. 3, т. 2 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване (приета с ПМС № 383/29.12.2016 г., обн. - ДВ, бр. 2 от 2017 г.) и на основание § 9 от ПЗР от ЗВ. В жалбата се релевират доводи, че АУПДВ е незаконосъобразен, необоснован, издаден при съществено противоречие с процесуалните и материалноправни разпоредби. Според жалбоподателя актът не е мотивиран и не отговаря на изискванията на чл. 59 АПК. Подробни съображения са

изложени в депозираната жалба.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен, не изпраща представител. Не претендира разноски.

Отвътният административен орган – Директор на Б. дирекция „И. район“ – [населено място] към Министерство на околната среда и водите, редовно уведомен, не изпраща представител. Прилага се писмено становище по съществото на делото, в което са изложени подробни съображения.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд-София град след като обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните от фактическа страна приема за установено следното:

От данните по делото се установява, че дружеството-жалбоподател е титуляр на Разрешение за водовземане № 1145/28.08.2002 г., изменено и продължено (04.12.2006 г.) и Решение 3 РР1003 / 29.07.2010 г. издадено от Директора на Б. дирекция „И. район“ – [населено място] /БДИБР/ към Министерство на околната среда и водите /МОСВ/, с краен срок на действие 31.12.2016 г.

Издаденото разрешение е било за водовземане от повърхностен воден обект - язовир „Л.“, изграден на река Чинар дере в землището на [населено място], област П. – с цел на водовземането „за напояване“ .

По делото не са представени доказателства за продължаване действието на разрешението след 31.12.2016 г., а и няма такива твърдения от страните, поради което съдът приема, че след 31.12.2016 г. [фирма] не притежава разрешение за водовземане от повърхностен обект – язовир „Л.“, изграден на река Чинар дере в землището на [населено място] – с цел на водовземането „за напояване“.

Установява се, че с Декларация по чл. 194б от ЗВ с вх. № КД-04-1491/01.02.2021 г. подадена от страна на дружеството е декларирано водовземане за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г. Видно от съдържанието на същата, [фирма] е титуляр на Разрешително за водовземане № 1145/28.08.2002 г. от повърхностни води, което съдът намира, че е с изтекъл срок на действие. Посочените количества вода в декларацията са идентични със стойностите, установени като задължение с обжалвания АУПДВ.

Деклариран е отнет годишен воден обем в размер на 1 832 876 куб. м. с цел напояване, който е изчислен по измервателно устройство-рейка. Посочена е такса за водовземане в размер на 3097. 56 лв., определена по реда на чл. 11 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване. В края на първа страница от декларацията е отразено, че отнетият обем вода е по – голям от обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление, определени в Наредба за водопотребление за съответните култури (обн. – ДВ, бр. 103 от 2016 г.) – вж. л. 17 от делото.

На 08.07.2021 г. е съставен констативен протокол № ПВ 2-126 от Главен експерт в Дирекция „Контрол“ при Б. дирекция „И. район“, с който въз основа на горепосочената декларация е констатирано, че [фирма] е отнело вода от повърхностни води с цел напояване на земеделски култури на територията на на [населено място], област П.. Водовземането от повърхностни води с цел напояване се осъществява на основание § 9 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за водите, съгласно който, ако използването на водите се осъществява на основата на издадени разрешителни или без основание, лицето, използващо водите, дължи

заплащане на таксите, предвидени в този закон, считано от влизане в сила на тарифите, предвидени от този закон, независимо от етапа, на който се намира процедурата за издаване или преоформяне на разрешителното му.

В тази връзка е изпратена покана изх. № ПО-02-205/21.07.2021 г. до дружеството – жалбоподател за доброволно плащане на дължимата такса (л. 13-14 от делото). В поканата е посочено, че с нея дружеството е уведомено, че следва да заплати (в 7 – дневен срок от получаването ѝ) сумата от 3 097, 56 лева. Посочено е, че е налице лихва в размер на 135, 96 лева. Дължимите суми следва да се внесат по сметка на Б. дирекция „И. район“. Дължимите такси са били относими към периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г.

Дружеството-жалбоподател е уведомено, че при неизпълнение на указанията ще последва откриване на административно производство за издаване на акт за установяване на публично държавно вземане и ще се предприемат действия за принудително събиране на сумата заедно с лихви и разноски от НАП по реда на ДОПК.

Дружеството е уведомено, че на основание чл. 34 АПК има възможност да се запознае с административната преписка и всички документи към нея. Ако дружеството има желание, то ще му бъдат осигурени преписи от доказателствата по преписката. (л. 14 от делото).

Административното производство приключва с издаване на оспорения Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 1 / 10.01.2022 г. на Директор на Б. дирекция „И. район“ – [населено място] /БДИБР/ към Министерство на околната среда и водите /МОСВ/, с който е установено публично държавно вземане на дружеството за такса за водовземане от повърхностен воден обект – язовир „Л.“, изграден на река Чинар дере в землището на [населено място], област П. за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г. на обща стойност в размер на 3 097, 56 лева, ведно със законната лихва за периода в размер на 283, 11 лева.

В издадения АУПДВ е посочено, че задълженията са изчислени на база подадената декларация по чл. 194б от ЗВ, като таксата се дължи на основание чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“, вр. ал. 6 от ЗВ, вр. чл. 12, ал. 1, т. 3 и ал. 3, т. 2 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване (Тарифата).

В жалбата е посочено, че следва да бъде допусната и назначена съдебно-счетоводна експертиза. По – късно това искане е оттеглено.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

От административната преписка се установява, че оспореният АУПДВ е връчен на 13.01.2022 г., жалбата е депозирана в законоустановения 14-дневен срок, а именно на 15.01.2022 г., видно от положения върху същата вх. № ПО-02-205/3/15.01.2022 г., поради което същата е процесуално допустима за разглеждане.

В пределите на правомощията си по чл. 168 от АПК и с оглед разпределението на доказателствената тежест, съобразно правилата на чл. 170 от АПК, съдът намира жалбата за неоснователна.

Оспореният АУПДВ е издаден от компетентен орган – Директорът на Б. дирекция „И. район“, съгласно нормата на чл. 195б, ал. 1, вр. чл. 152, ал. 1, т. 3 от ЗВ. По делото са приложени и приети доказателства за компетентност на органа, а именно приложен е трудов договор между Министерството на околната среда и водите, представлявано от министъра, от една страна и инж. Н. К., от друга. Въз основа на този договор инж. Н.

К. е приел да изпълнява длъжността „директор на Б. дирекция „И. район“ (л. 47 от делото).

Актът е издаден в писмена форма и съдържание, установени са дължимите суми за съответния период 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г., посочен е обектът, от който е отнемано вода, а именно: язовир „Л.“, изграден на река Чинар дере в землището на [населено място] – с цел на водовземането „за напояване“. Не е отразено разрешението за водовземане, тъй като както се установи по делото, издаденото е с изтекъл срок на действие, поради което непосочването му не е нарушение при мотивирането на АУПДВ. В тази връзка, съдът счита, че обосновано в оспорения АУПДВ е направено препращане към разпоредбата на § 9 ПЗР на ЗВ, регламентираща, че когато използването на водите се осъществява без основание /в конкретния случай без валидно разрешение за водовземане/, лицето, използващо водите, дължи заплащане на таксите, предвидени в този закон, считано от влизането в сила на тарифите, предвидени от този закон, независимо от етапа, на който се намира процедурата за издаване или преоформяне на разрешителното му.

При издаването на АУПДВ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до неговата незаконосъобразност. Дружеството-жалбоподател е надлежно уведомен за започване на производството по издаване на акта. До [фирма] е изпратена покана за доброволно изпълнение съгласно чл. 195б, ал. 2, т. 3 от ЗВ. След изтичане на указания в нея срок, е извършена проверка за заплащане на дължимите такси, за което е съставен констативен протокол. След установяване на дължимите такси е издаден оспореният в настоящето съдебно производство АУПДВ. Актът е съставен въз основа на представената от дружеството декларация по чл. 194б от ЗВ и констативния протокол от извършения контрол за изпълнение на задължението съгласно изискванията на чл. 195б, ал. 2, т. 4 от ЗВ.

Съдът, установи, че в действителност не е извършена проверка по реда на чл. 194б, ал. 3 от ЗВ от страна на административния орган, но това не води до съществено нарушение на административнопроцесуалните правила, свързани с установяване на ползваните количества вода. Това е така, тъй като административният орган изцяло е приел за вярно декларираната лично от дружеството-жалбоподател информация, следователно не се налага извършването на корекция на декларацията. Извършването на такава проверка би имало значение единствено в хипотезата, ако административният орган приеме различна информация, с която негативно за жалбоподателя се засягат основата и размера на декларираната такса, т. е. това да води до повишаване декларираната такса. В конкретния случай това не е налице, тъй като е приета за вярна декларираната от жалбоподателя информация.

Не съществува пречка количеството отнета вода, респ. размерът на таксата да бъде определен въз основа на информацията, посочена в декларацията на задълженото лице, в случай, че не се утежнява неговото положение. Безспорно с подадената декларация, оспорващото дружество е декларирало, че има задължения за заплащане на такса за водовземане, това по своята същност представлява изявление пред компетентен административен орган, с което деклараторът удостоверява неблагоприятен за него факт, доколкото се касае за публични задължения към държавата. Подадената декларация по своята същност представлява частен свидетелстващ документ, който удостоверява неблагоприятни за него факти в настоящето съдебно производство, в тази връзка тя има материална доказателствена

сила спрямо задълженото дружество. От друга страна не се оспорва авторството на представената с административната преписка декларация. Нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство се представиха доказателства относно неправилно деклариране на данните, и в тази връзка неоснователно е възражението за неправилно определяне количеството отнета вода, респективно размерът на таксата.

Съдът намира за неоснователни възраженията за нарушение на материалния закон. Определената с АУПДВ такса е по реда на чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗВ за осъществено водовземане от повърхностни води. Таксата за водовземане от повърхностни води по своята същност представлява публично държавно вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК, тъй като е установена по основание със закон. Основанието за дължимата такса е регламентирано със Закона за водите.

Нормите на чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ и § 9 от ПЗР на ЗВ, установяват заплащането на такса за водовземане от повърхностни води, когато се осъществява без основание (в конкретния случай както се установи при изтекло действие на разрешението). Начинът на изчисляване на таксата е определен в подзаконов нормативен акт - чл. 12, ал. 1, т. 3 и ал. 3, т. 2 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване (Тарифата). По делото безспорно се установи, че общият обем на водовземане от повърхностните води от повърхностен воден обект – язовир Л., изграден на река Чинар дере, в землището на [населено място], област П. възлиза на 1 832 876 куб. м. за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г. За тези водни количества дружеството-жалбоподател дължи заплащане на такса за водовземане от повърхностни води, която правилно е изчислена съобразно формулата: $1\ 832\ 876\ \text{куб. м.} \times 0,0013 \times 1,3 = 3\ 097,56$ лева. Този факт не се оспорва от страните.

Съгласно чл. 12, ал. 1, т. 3 от Тарифата дължимата такса е 0,0013 лева за един куб. м. В случая, съдът намира, че приложим е именно корекционният коефициент 1,3 по чл. 12, ал. 3, т. 2 от Тарифата, тъй като в декларацията е отразено, че отнетият обем вода е по-голям от обема, изчислен по съответните норми на потребление, определени с наредбата на чл. 117, ал. 2 от ЗВ. Съгласно чл. 12, ал. 3, т. 2 от Тарифата „Когато водовземането е за напояване, единичният размер на таксата се умножава, както следва: т. 2 когато отнетият обем вода е по-голям от обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, определени с наредбата по чл. 117а, ал. 2 ЗВ, за съответните култури - по 1,3.“ С оглед гореизложеното следва извод, че дължимата такса е в размер на 3 097,56 лева. Не е спорно, че начислената такса за водовземане не е заплатена в определения за това срок съгласно чл. 194б, ал. 2 от ЗВ, поради което законосъобразно административният орган е пристъпил към издаването на АУПДВ по реда на чл. 195б, ал. 1 от ЗВ.

Съгласно нормата на чл. 194б, ал. 2 от ЗВ, задължението по декларацията /по ал. 1/, по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари. По силата на чл. 175, ал. 1 от ДОПК за незаплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва в размер, определен в Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни вземания.

Тоест лихвата е за времето от 16.02.2021 г. до датата на издаване на АУПДВ - 10.01.2022 г. и е в размер на 283,11 лева.

Предвид гореизложеното жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена, а издаденият АУПДВ като правилен и законосъобразен следва да бъде потвърден.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Трето отделение,

45-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от инж. Д. Ч. – Изпълнителен директор срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 1 / 10.01.2022 г. на Директор на Б. дирекция „И. район“ – [населено място] /БДИБР/ към Министерство на околната среда и водите /МОСВ/, с който е установено публично държавно вземане на дружеството за такса за водоземане от повърхностен воден обект – язовир „Л.“, изграден на река Чинар дере в землището на [населено място] за периода от 01.01.2202 – 31.12.2020 г. на обща стойност в размер на 3 097, 56 лева, ведно със законната лихва за периода от 16.02.2021 г. до 10.01.2022 г. в размер на 283, 11 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: